

sil, naj mu čita iz nje. Ker Trdina ni uslišal prošnje, je potegnil Figet nož in je zabodel prijatelja pod srce. Zabodenemu so komaj rešili v bolnišnici življenje. Figetu je prisodilo mariborsko okrožno sodišče 8. junija eno leto strogega zapor.

Obsojen radi uboja. V Mariboru je bil 12. junija obsojen na štiri leta 25 letni posestniški sin Ludvik Brunčič iz župetincev, ker je 12. februarja s krampom prebil lobanjo sosedu Francu Postraku, ki je kmalu podlegel v bolnišnici poškodbi.

Slovenska Krajina.

Beltinec. Hočemo, da vsa javnost zve, kako smo zagrebeli še zadnjo kost visoko leteče, nizko padle JNS. Dne 6. junija zjutraj se je začelo in končalo zvečer. »šenta celji den,« se bo kdo vprašal. Da ves dan so bile volitve in ves dan smo pokapali »šenta« JNS. Težko smo pričakovali ta dan, nekateri z žalostjo, da padejo, drugi z veseljem, da vstanejo, le mi, zvesti Koroščevi pristaši, z mirno vestjo, katera nas je pripeljala do zmage. JNS pa je doživela tak poraz, da so bili zelo potrjeni. Naša občina, katera ima preko 5000 prebivalcev, je bila predmet skrbi JNS, kaj bo z njo. Na vse kripilje so se trudili, da bi jo dobili pod svojo pest. Toda ni bilo sreče, 900 volilcev je proti 2000 glasno izpričalo, da se zaveda svoje slovenske narodnosti ter da ne mara svoje kože nositi na prodaj za Pucija in druge, temveč prisega zvestobo dr. Korošču.

Se zagoneten umor. Zadnje dni so potegnili iz Mure pri Sp. Bistrici truplo 30 do 35 let starega moškega. Odkrili so na utopljenca več sumljivih znakov, radi katerih je odredilo mariborsko državno pravdnštvo sodno raztelesenje. Komisija je ugotovila, da je nekdo neznancu prebil s topim predmetom lobanjo in ga je nato vrget v Muro. Oblast je uvedla obširno preiskavo.

Neznan utopljenec. Pri Črensovcih je naplavila Mura kakih 50 let starega moškega, ki je bil oblečen v gornještajski jopič. Truplo je bilo kake tri tedne v vodi in je bilo pokopano na črensovskem pokopališču.

Smrt na državni meji. V Križevcih v vinogradih pri Dolini je zadela v noči obmejna patrula

na moškega, ki je hotel prekorajiti državno mejo po nedovoljeni poti. Kakor hitro je zagledal presenečeni graničarje, se je spustil v beg in se ni zmenil za pozive na sloj. Graničarji so

oddali nanj več strelav, ki so neposlušneža smrtno zadeli. Ustreljen je 47letni Franc Racz iz Sahide na Madjarskem in je imel pri sebi 120 pengö.

Tabor slovenskih fantov in mož v Celju od 27. do 29. junija 1937.

Tabor v Celju se bo vršil pod pokroviteljstvom nadškofa dr. A. B. Jegliča.

Sporod:

V ponedeljek 28. junija: Ob 20 v mestnem gledališču športno-gimnastična akademija s peštrim sporedom. — Ob 21.30 bakijada po mestu in podoknica pokrovitelju tabora, prevz. nadškofu g. dr. Antonu Bonaventuri Jegliču in lavantinskemu vladiki prevz. knezoškofu g. dr. Ivanu Jožefu Tomažiču.

V torek 29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla: Ob 5.30 in ob 6 v vseh celjskih cerkvah sv. maše in sv. obhajilo fantov in mož. — Ob osmih spoved po mestu. — Ob 9.30 pred Marijino cerkvijo pridiga in sv. maša prevz. knezoškofa g. dr. Ivana Jožefa Tomažiča. Ob 10.30 na istem prostoru slavnostno zborovanje fantov in mož. — Ob 16 na Glaziji javen nastop fantov.

Zveza fantovskih odsekov je sklenila, da se vrše letošnje zvezine tekme za člane in mladce o priliki velikega fantovskega tabora v Celju, in sicer v dneh od 27. do 29. junija. Tekmuje se v telovadbi, lahki atletiki ter v odbojki.

Ministrstvo prometa je dovolilo 50 odstoten popust na vseh naših železnica za čas od 26. junija do 2. julija opolnoči.

Preskrbljeno bo za ceneno prehrano in za skupna pa tudi za privatna prenočišča.

Tabor fantov in mož v Petrovčah preložen

Radi žalovanja za akademikom Rudolfom Dolinarjem je tabor fantov in mož v Petrovčah preložen na 20. junij.

Tabor katoliške mladine na Gomili, najlepši razgledni točki Slovenskih goric, v bližini meje med župnijami Sv. Tomaž, Polenšak, Sv. Lovrenc v Slov. goricah, Sv. Andraž, Sv. Jurij ob Ščavnici in Mala Nedelja, se vrši na Alojzijevo nedeljo, 20. junija. Ob 10 pridiga mil. g. prošta iz Ptuja, blagoslovitev prenovljene Marijine kapele, nato sv. maša z ljudskim petjem. Po službi božji zborovanje katoliške mladine. Govorniki iz Maribora in od Sv. Tomaža. Ob 14.30 litanije pri Vrhnjakovem križu, sedem minut od Gomile proti vzhodu, ob 15 v senčnatem dvorišču g. Ivana Vrhnjak v Senčaku 1 sodobna in pomenljiva igra »Podrti križ«, ki jo uprizori malonedeljsko prosvetno društvo v prid svojemu nameravanemu novemu domu. Nastopijo tudi malonedeljski pevci in godba. Ob slabem vremenu se vse preloži na prihodnjo nedeljo. Mladina poštena, pridni!

Majšperg. V nedeljo 30. maja se je vršil pri nas ustanovni občni zbor Prosvetnega društva. Pomen društva nam je obrazložil g. Kotnik, zastopnik Prosvetne zveze v Mariboru. Starši! Pristopajte v to društvo; pošiljajte vanj svoje sinove in hčere, kajti namen društva je vzgojiti svoje člane v katoliško slovenskem duhu, v duhu poštenosti in treznosti. Želeti je, da bi vsak katoliško zavezni faran bil tudi član Prosvetnega društva!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Pri Sv. Jurju ob Ščavnici bo v nedeljo 20. junija proslava 65 letnice rojaka notranjega ministra g. dr. Antona Korošca. V soboto zvečer bo bakijada, v nedeljo zarana, takoj po rani službi božji, pa pri njegovi rojstni hiši slavnostno zborovanje z govori, deklaracijami itd. Vabimo ne samo domačine, ampak tudi vse sosede in druge, da se te proslave udeležijo v najobilnejšem številu. Zlasti prosimo prosvetne in druge organizacije, da pridejo v nedeljo zarana polnoštevilno in z zastavami. V slučaju slabega vremena bo proslava v Pergarjevi dvorani. Da lahko vsak izvrši svojo krščansko dolžnost, bodo sv. maše ob 5, ob 6 slovesna za slavljenca, ob pol 10 in ob 11.

že leta 1698. Oltar in razne svete podobe na stenah so vse izklesane iz soli. To je edina kapelica take vrste na celnem svetu.

»Zvon pekla«

V kitajski provinci Auvei je visoka gora Silušan, ki jo imajo Kitajci za sveto goro. Na tej gori nameravajo Kitajci, ki so budisti, obesiti velikanski zvon, kateri bo tehtal najmanj 20 ton. Zvon ulivajo kar na vrhu gore. Ko bo zvon ulit, bo najbrž največji zvon sveta. Dvigili ga bodo v poseben stolp, ki ga tudi grade tam zraven. Ko bo zvon v novem zvoniku, bo redno zvonil. S tem zvonom hočejo kitajski budisti, ki imajo vero v pekel, »dramiti duše, ki so v peklu«. Kitajski

učen v krščanskem nauku; morda je prav to glavni vzrok, da ne more najti prave poti. V duši mu mora biti vihar, ta ali ona beseda je pričala o nekem temnem, nemirnem hrepenenju po Bogu.

Ko bi bilo mogoče tega človeka pripeljati k Bogu in ga spraviti na pravo pot krščanskega življenja! Ako bi se grofov jagar spreobrnil, bi bil to silen zgled, ki bi potegnil marsikoga za seboj.

Dolgo je Veronika premišljevala. Potem se je kratko in malo odločila: tega človeka hočem za vsako ceno spreobrniti in napraviti iz njega gorečega kristjana.

Tudi Cenca je bila v svojih mislih več ko navadno pri grofovem jagra. Ni našla miru in je venomer ječala. Večkrat je vprašala Veroniko, kak se ji Anza zdi. Izpočetka je ta odgovarjala bolj na ovinke; ko pa bolnica ni odnehala, je dejala kar naravnost:

»Ljudje vedo malo kaj dobrega o njem povedati, ali vse ne bo res. Da ima nekaj divjega na sebi, tega ni kos tajiti. Ko se bo le spovedal — in gotovo se bo —, tedaj se bo že umiril in bo postal dober človek.«

»Spovedal? — Spovedal?« je zastokala Cenca, potem se je zopet pogreznila v svoje misli.

Neki dan potem je poklicala Veroniko čisto blizu k sebi in ji je rekla boječe:

»Veronika, jaz bi se tudi morala spovedati, pa je tako strašno hudo. Dolgo, dolgo se že nisem.«

»Mati, to je tako lahko kakor nič,« ji je dejala Veronika in se je tako razveselila, da bi bila najrajši zavriskala. »Saj spovednik pomaga in čez pol ure je vse pri kraju — pa boste videli, kako mirni in srečni boste potem.«

»Da, ko bi le pravega spovednika našla!... Z župnikom sva si navzkriž; tega nočem — drugega pa ni ne.«

»Pa pride!« je dejala dekle. »Stric Gašpar mi je včeraj pravil, da gospod župnik v nedeljo odide in ga nekaj tednov ne bo doma. Namesto njega pride pater Valerijan iz Celovca. Patra Valerijana dobro poznam, je bil lansko leto v Šmarju, ko smo imeli misijon. Tako dober je in prijazen! Sama ljubezen ga je.«

Bolnica si je oddahnila. Kmalu pa se ji je lice zopet nagubalo in oči so se ji od skrbi zamračile.

»Strašnega nekaj mi je na srcu, tako strašno, da tega nikomur ne morem povedati,« je zastokala. »Tebi... tebi, Veronika, tebi bi morda mogla povedati... ti bi bila tiho, kajne?«

»To vam prisežem, mati Cenca! Sveto mi je, kar mi kdo zaupa; tega nikomur ne povem. Ali to vam ne pomaga, če se samo meni spoveste.«

»Že, že... saj ti mi lahko svetuješ in tudi pomagati.«

»Pa povejte v božjem imenu!«

»Da, da... Strašen greh sem storila... Anzanu, da, Anzanu,« je sopihala žena; »... ne, danes ti ne

Odprta noč in dan so groba vrata.

Bistrica pri Limbušu. Pokopali smo ob veliki udeležbi 36 letnega Ivana Golob na pokopališču na Pobrežju. Bil je naročnik »Slovenskega gospodarja«. Neizprosna jetika mu je pretrgala nit življenja. V mariborski bolnišnici je previden s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspal. Zapušča žalujočega očeta. Naj v miru počiva!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Ko se je majnik nagibal h koncu, je ugasnilo tudi življenje plemenite kmečke žene in matere Marije Peršuh v Zgornjih Pieterjih, ki jo je Bog v svoji previdnosti v dolgih mesecih hude bolezni še posebej pripravil za nebasa, njenim ljubim domačim pa dal obilo priložnosti, da so ji v otroškodani ljubezni stregli ter tudi sebi nabirali bogato zasluženo. Pokojna je v srečnem zakonu s svojim vrlim možem vzgojila enajst otrok v pravem krščanskem duhu, eden je umrl kot kaplan, drug sin je padel v vojni, tretji — gospodar na domačiji — je umrl pred petimi leti, ena hči je učiteljica, nekateri so poročeni, drugi doma v ljubečo pomoč staršem, ki sta pred dvema letoma obhajala zlato poroko. Veličastni pogreb je pričal, kako je rajno Peršuhovo (ali po domače Zimetovo) mater vse spoštovalo: ogromen spreved je vodil g. ekan Sagaj ob spremstvu rojaka p. Gabrijela, cirkovskega g. kaplana Ocvirka ter župnikovega namestnika p. Janeza Pristova D. J. v Ljubljani. Cerkevni pevski zbor je zapel ganljive nagrobnice in g. dekan se je v prelepih besedah od nje poslovil. Daj nam nebo dosti takih vrlj, zglednih žen in mater, njej pa blaženi pokoj po tolikem trpljenju! — V župeči vasi se je zmračil um dobri, skrbni krščanski kmetici Ani Koderman: našli so jo obešeno. Vsi smo prepričani, da je Bog svojo zvesto, a nesrečno služabnico z usmiljenjem sprejel. — In še se je ponesrečil 86 letni starček Anton Platinšek v Sp. sv. Lovrencu, ki je tako nesrečno padel s peči, da je kmalu potem, ko je bil spreviden, umrl. Poleg domačih duhovnikov ga je v

pogrebu spremljal tudi njegov nečak g. p. Gabrijel iz Maribora. — Vsem božji mir!

Pragersko. Na tragičen način si je končal svoje življenje Vindiš Franc. Vsi železničarji žalujemo za dragim tovarišem. Glasovi naše godbe ga niso mogli zopet poklicati v našo družbo in ne potolažiti žalujočih svojcev. Globoka rana nas boli. Rajni je bil zvest v svoji službi in priljubljen tovariš. Vzrok prerane smrti je zapisal sam. — Tudi Nadu Ivan se je nenadoma poslovil od nas. Isti vzrok je končal v dveh mesecih življenje dveh zvančnikov, naših tovarišev, ki nista mogla prenašati krivičnega ravnanja. Več bo oblast pojasnila, ki želi imeti v državni službi zadovoljne služitelje v vseh kategorijah.

Jankova pri Vojniku. Določeno je ljudem enkrat umreti! To je naredba Vsemogočnega, kateri se moramo vклонiti vsi zemljani, siromašni in bogati. Temu klicu se je odzval g. Lipovšek Anton, posestnik v Jankovi pri Vojniku, ki je umrl v starosti 68 let. Kako je bil pokojni sploš-

no priljubljen, je dokazala velika množica ljudstva, ki se je zbrala na njegovem domu, da ga spremlja na njegovi zadnji poti. V zbranih besedah se je v imenu vseh poslovil od njega g. Goršek Josip iz Frankolovega, a ob grobu je domači g. župnik in dekan Pavel Žagar spregovoril par prišrčnih besed. Pokojni g. Lipovšek je bil v splošnem mirnega, prijaznega značaja. Tudi v javnem življenju je mnogo delal. Dolga leta je bil član tako imenovane »maledolske« godbe in bil na mnogih novih mašah. Še pred vojno je precej časa županoval bivši občini Višnja vas kot odločen pristaša SLS. Saj je bil kot gost v njegovi hiši sam g. dr. Anton Korošec, takrat poslanec. S posebnim spoštovanjem se je spominjal našega voditelja, saj je še pri zadnjih volitvah odločno agitiral za listo JRZ, dasi je bil že bolan. Sočeloval je kot odbornik pri Posojilnici v Vojniku pred časom in tudi v sedanji občinski upravi. — Naj Vsemogočni obilo poplača vsa njegova dobra dela v večnosti z veseljem in blaženostjo v nebesih! Preostallim iskreno sožalje!

Kokarje. Kruta smrt je zagrenila življenje posestniku Francu Polčniku, p. d. Jernerja, iz Kokarj. Brdsko izgubo očeta obžalujejo svojci in tudi vsa okolica. Rajnemu bodi Bog milostljiv sodnik! Lemačim naše sožalje!

Jarenina. Deklaracijsko obletnico smo proslavili prav lepo. Na dan slovesnosti so vaščani okrasili hiše z zastavami, ob 15 pa se je župnija zbrala v posojilniški dvorani, kjer je predsednik občine g. Šparl v kratkih, jedrnatih besedah orisal velik pomen tega jubileja. G. kaplan Poteko Pankracij je v daljšem govoru orisal zgodovino naših bojev za samostojnost od 1848. leta naprej, posebno pa še početek naše borbe od 30. maja 1917, pa do končne zmage leta 1918, ko smo se združili z brati Hrvati in Srbi v eno državo. Takoj za tem se je vršila predstava krasne Meško-ve drame »Matic. — Poročati nam je, da nas je 8. junija obiskala huda nevihta s točo. Okrog 16 se je naenkrat od zapada pripodila nevihta, da

so bili v nekaj trenutkih vsi jarki in potoki polni vode, katera je poplavlila tudi njive in travnike. Med nevihto je padala toča, debela kot orehi, katera je povzročila hudo pustošenje po njivah, sadonosnikih in vinogradih. Ponekod je sadje in trta popolnoma uničena. Že itak se nam je obetala bolj slaba vinska in sadna letina, sedaj pa še ta nesreča. Kje bo kmet v tej stiski jemal za davke in drugo, ko pa bo primoran še hrano kupovati! Neki gospod je sicer rekel: »To imate zdaj, ko ste pa prej molili za dež!« Mislimo pa, da tega ni kriva molitev, kajti po našem mnenju še nekateri ljudje premalo molijo, zato pa nas Bog kaznuje. Oblast pa prosimo, da naj bo obzirna pri izterjevanju davkov, kajti kmet si n' sam kriv, če ga zadevajo nesreče.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Pri nas smo lepo obhajali 20 letnico majniške deklaracije. V predvečer so zažareli kresovi na najvidnejših točkah župnije, posebno lep kres je bil v štajngrovi, ki

morem povedati, danes sem premalo pripravljena; jutri ti povem, da, jutri.«

Ves prihodnji dan pa je molčala in še omenila ni kaj o tem. Veronika je tudi molčala, toda mnogo je molila zase in tudi pred Cenco na glas.

Na večer je prišel čisto iznenada grofov jagar in je pripeljal Sultana, velikega psa, s seboj. Pes je bil ves iz sebe, ko ga je spustil k bolnici. Lajal je, tulil in cvilil, s prednjimi tacami je stopil na posteljo in bolnico obližoval po rokah in po obrazu. Res da je bila vesela, ko je videla, kako jo ima pes rad, vendar ji je bilo te ljubezni le preveč. Težko je lovila sapo in se je z obema rokama skušala ubraniti pasje nadležnosti. Tedaj je priskočila Veronika, potegnila je psa s postelje in ga krepko prijala za ogrlek, najsi je še tako renčal.

»Nikar, dekle! Pes se ne da nobenemu tujemu človeku!« je zavpil grofov jagar.

»Ah! Meni ne stori noben pes nič,« je odvrnila Veronika; »jaz imam živali rada, živali pa mene. — Kako pa mu je ime?«

»Sultan.«

»Priden bodi, Sultan, priden, pameten, da! No, pojdi sem!« je prijazno velela psu in z roko potapljala po klopi, ki je stala na gornjem kraju postelje za vzglavjem.

Pes je koj skočil tja, kamor mu je kazala, tu je počenil, položil glavo na Cencino blazino in tiho obležal

Cenca in Anza sta kar strmela in nista vedela, komu naj se bolj čudita: ali psu ali Veroniki.

Ko je Veronika Sultana dobro nasitila, je pripravila še za jagra okusno večerjo, toda precej obilnejšo kakor ono zadnjič pred petimi dnevi. Zasmeljal se je, ko je stopil v kuhinjo in je zagledal dve veliki skledi. Resda, pošteno se je lotil, ali vsega le ni mogel pojesti. Ko je odložil žlico, je segla še Veronika v skledo, pa se kmalu najedla. Potem je šla v sobo gledat in se zopet vrnila, pomila posodo in pospravila na peči.

Ves ta čas je bila molčeča in zamišljena in mu je le na kratko odgovarjala, kar je bilo ravno potrebno.

Izenada pa je začela ona pogovor in začuda dolgo je pustila bolnica nocoj mlada dva na miru, da sta se lahko pomenila.

»Zakaj si tako v kratkem spet prišel?« je vprašala dekle in je trdno pogledala v njega. »Saj materi ni huje.«

»Pri grofu sem bil v mestu, sem imel pot, pa sem dejal, nazaj grede se oglasim pri materi, sem obljubil, da ji psa pripeljem,« je odgovoril.

»Ali gamse tako lahko pustiš same?«

»Zdaj ta čas za žive ni nevarno, dokler je mrtvih dovolj naokoli. Pri tem južju, ki je bilo zadnje dni, jih je več ko en tucat prišlo na dan.«

»Kaj praviš? Mrtvi gamsi?«

(Dalje sledi)

budizem je nekoliko drugačen kot indijski. Po tej kitajski veri se duše rajnih zbirajo v temni jami. Samo zvonjenje zvonov v budističnih templjih lahko opozori duše rajnih, da se začno očiščevati ter se tako same odrešijo dosedanjega trpljenja. Gora Kiuvašan je Kitajcem zaradi tega sveta, ker varujejo, da je na tej gori gospodar peklenskih sil dobil nesmrtnost.

Nagelj za 5000 dolarjev

V neki cvetličarni tako zvanega Rockefellerjevega centra je bil razstavljen lonec nageljnovega za katerega je zahteval vrtnar 5000 dolarjev. Cena je zato tako visoka, ker pripada rastlina neki posebni vrsti nageljnove. Vrtnar je vzgojil rastlino s cveti v petih letih.